

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ
ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΘΩ
(διὰ τὸν ἐκκλησιαστικὸν τύπον)

Ἡ πρόσφατη ἐπίσκεψις τοῦ Πάπα Βενεδίκτου ΙΣΤ΄ στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ἐπί τῇ θρονικῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου (30ῆ Νοεμβρίου 2006) καί κατόπιν ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χριστοδούλου στό Βατικανό (14η Δεκεμβρίου 2006) προεκάλεσαν ποικίλες ἐντυπώσεις, ἐκτιμήσεις καί ἀντιδράσεις. Παρερχόμεθα ὅσα ὁ ἐκκοσμικευμένος Τύπος ἀξιολόγησε ὡς θετικά ἢ ἀρνητικά, γιά νά ἐπιμείνωμε σέ ὅσα ἀφοροῦν τήν σωτηρία μας, χάριν τῆς ὁποίας ἐξήλθαμε ἀπό τόν κόσμον στήν ἐρημία τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Ὡς Ἁγιορεῖται Μοναχοί σεβόμεθα τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, ὑπό τήν κανονική δικαιοδοσία τοῦ ὁποίου ὑπαγόμεθα. Τιμῶμεν καί εὐλαβούμεθα τόν Παναγιώτατο Οἰκουμενικό μας Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαῖο καί χαιρόμεθα γιά ὅσα θεοφιλῶς καί μέ πολλούς κόπους ἐργάζεται ὑπέρ τῆς Ἐκκλησίας. Μνημονεύομε ἰδιαίτερος τήν ἐν μέσῳ ἀντιξίων συνθηκῶν στερρά καί ἀκατάβλητη ὑπεράσπισι τῶν ἀπαραγράπτων δικαίων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τήν στήριξι τῶν ἐμπεριστάτων Ὁρθοδόξων τοπικῶν Ἐκκλησιῶν καί τήν μέριμνα γιά τήν προβολή τοῦ μηνύματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀνά τόν κόσμον. Ἐπίσης οἱ Ἁγιορεῖται Μοναχοί τιμῶμεν τήν Ἁγιοτάτη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἀπό τήν ὁποία οἱ περισσότεροι προερχόμεθα, καί σεβόμεθα τόν Μακαριώτατο Προκαθήμενό της.

Ἐντούτοις τά διατρέξαντα κατά τίς πρόσφατες ἐπισκέψεις τοῦ Πάπα στό Φανάρι καί τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου στό Βατικανό προεκάλεσαν στίς καρδιές μας βαθυτάτη λύπη.

Ἐπιθυμοῦμε καί ἀγωνιζόμεθα διά βίου νά φυλάξωμε τήν παρακαταθήκη τῶν Ἁγίων Πατέρων, τήν ὁποία μᾶς ἐκληροδότησαν οἱ ἅγιοι Κτίτορες τῶν ἱερῶν Μονῶν μας καί οἱ πρό ἡμῶν ἀοίδιμοι πατέρες. Ζοῦμε ὅσον ἡμποροῦμε τό μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας καί τήν ἀμώμητο Ὁρθόδοξο Πίστι σύμφωνα μέ ὅσα καθημερινῶς διδασκόμεθα ἀπό τίς ἱερές Ἀκολουθίες, τά ἱερά ἀναγνώσματα καί τήν ἐν γένει διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων πού εἶναι διατυπωμένη στά συγγράμματά τους καί στίς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Περιφρουροῦμε ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τήν δογματική μας συνείδησι, τήν ὁποία οἰκοδομεῖ ἡ ἐντρύφησις στούς φιλοθέους ἀγῶνες καί τά κατά τῶν ποικιλωνύμων αἰρέσεων κατορθώ-

ματα τῶν ἁγίων Ὁμολογητῶν Πατέρων, ἰδίως ἐν προκειμένῳ τοῦ ἐν ἁγίοις πατρός ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, τῶν Ἁγιορειτῶν Ὁσιομαρτύρων καί τοῦ ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Κοσμᾶ τοῦ Πρώτου, τοῦ ὁποίου τά ἱερά λείψανα παντίμως ἀσπαζόμεθα καί τήν ἱερά μνήμη πανηγυρίζομε. Φοβούμεθα νά σιωπήσωμε, ὡσάν τις τίθενται ζητήματα πού ἀφοροῦν στήν παρακαταθήκη τῶν Πατέρων. Αἰσθανόμεθα βαρεῖα τήν εὐθύνη μας ἔναντι τῶν εὐλαβεστάτων πατέρων καί ἀδελφῶν τῆς παναγιορειτικῆς Ἀδελφότητος καί ἔναντι τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος προσβλέπει στόν ἄθωνικό Μοναχισμό ὡσάν σέ ἀδιαπραγμάτευτο φύλακα τῶν ἱερῶν Παραδόσεων.

Οἱ ἐπισκέψεις τοῦ μέν Πάπα στό Φανάρι τοῦ δέ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν στό Βατικανό ἀπέδωσαν ἴσως κάποιες ὠφέλειες κοσμικῆς σημασίας, ὅμως κατ' αὐτές ἔλαβαν χώραν ἐκδηλώσεις ἀσύμφωνες πρός τά θέσμια τῆς Ὁρθόδοξου ἐκκλησιολογίας ἢ συμφωνήθηκαν δεσμεύσεις πού δέν θά ὠφελήσουν οὔτε τήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία οὔτε τοὺς ἑτεροδόξους Χριστιανούς.

Καταρχήν ἡ ὑποδοχή τοῦ Πάπα ἔγινε ὡσάν νά ἐπρόκειτο περί κανονικοῦ ἐπισκόπου Ρώμης. Κατά τήν τελετή ὁ Πάπας φοροῦσε ὠμόφορο, προσφωνήθηκε ἀπό τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη μέ τό «εὐλόγημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου» ὡσάν νά πρόκειται περί χριστοῦ Κυρίου, εὐλόγησε τό ἐκκλησίασμα καί πολυχρονίσθηκε ὡς ἁγιώτατος καί μακαριώτατος ἐπίσκοπος Ρώμης. Ἐπίσης ἡ χοροστασία τοῦ Πάπα στήν Ὁρθόδοξο θεία Λειτουργία μέ ὠμόφορο, ἡ ἀπαγγελία τοῦ «Πάτερ ἡμῶν», ὁ λειτουργικός ἀσπασμός μέ τόν Πατριάρχη, εἶναι ἐκδηλώσεις πού ξεπερνοῦν τίς ἀπλές συμπροσευχές. Καί ὅλα αὐτά ἐνόσω ὁ παπικός θεσμός δέν ὑποχώρησε καθόλου ἀπό τίς αἰρετικές του διδασκαλίες καί τήν πολιτική του, ἀντίθετα μάλιστα στήν πράξη ἀποδεδειγμένα προωθεῖ καί προσπαθεῖ νά ἐνισχύσει τήν Οὐνία καί τά περί πρωτείου καί ἀλαθῆτου δόγματα καί προχωρεῖ περισσότερο μέ τίς διαθρησκειακές συμπροσευχές καί τόν διαφαινόμενο σέ αὐτές πανθρησκειακό ἡγεμονισμό τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης.

Ἐν σχέσει μέ τήν ὑποδοχή τοῦ Πάπα στό Φανάρι μᾶς λυπεῖ ἰδιαίτερος καί τό γεγονός ὅτι τά Μέσα Μαζικῆς Ἐνημερώσεως ἐπανελάμβαναν τήν ἐσφαλμένη πληροφορία ὅτι τά, ὡς μὴ ὠφеле, ψαλέντα τότε τροπάρια συνετάχθησαν ἀπό ἁγιορείτη ἢ ἁγιορεῖτες μοναχοῦς. Δραττόμεθα τῆς εὐκαιρίας νά πληροφορήσουμε ὑπευθύνως τοὺς εὐλαβεῖς Χριστιανούς ὅτι συντάκτης τους δέν εἶναι, καί δέν μποροῦσε νά εἶναι, ἁγιορείτης μοναχός.

Ἐπειτα ἡ ἐπιδίωξις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν νά συνάψη σχέσεις μέ τό Βατικανό ἐπί κοινωνικῶν, πολιτιστικῶν καί βιοηθικῶν ζητημάτων, καθὼς καί ἡ στόχευσις στήν ἀπό κοινοῦ ὑπεράσπισι τῶν χριστιανικῶν ριζῶν τῆς Εὐρώπης (θέσεις οἱ ὁποῖες συναντῶνται καί στήν Κοινή Διακήρυξι Πάπα καί Πατριάρχου στό Φανάρι), κατ' ἀρχὴν μποροῦν νά θεωρηθοῦν ἀνώδυνες ἢ καί θετικές, ἐφόσον στοχεύουν στήν καλλιέργεια εἰρηνικῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων. Ὡστόσο παραλλήλως εἶναι σημαντικὸν αὐτὰ νά μὴ δίδουν τήν ἐντύπωση ὅτι καί σήμερα ἡ Δύση καί ἡ Ὁρθοδοξία στηρίζονται στίς

Ίδιες βάσεις και να μη ὀδηγοῦν στο να λησμονῆται ἡ ἀπόστασις πού χωρίζει τήν Ὁρθόδοξη Παράδοση ἀπό αὐτό πού συνήθως παρουσιάζεται ὡς δήθεν «εὐρωπαϊκὸ πνεῦμα». Ἡ (Δυτικὴ) Εὐρώπη εἶναι χρεωμένη μέ μία σειρά ἀντιχριστιανικῶν θεσμῶν καὶ ἐνεργειῶν, ὅπως οἱ σταυροφορίες, ἡ Ἱερά Ἐξέτασις, τὸ δουλεμπόριο, ἡ ἀποικιοκρατία· βαρύνεται μέ τήν τραγικὴ διαίρεσί της μέ τὸ σχίσμα τοῦ Προτεσταντισμοῦ, τοὺς ὀλεθρίους παγκοσμίους πολέμους, τὸν ἀνθρωποκεντρικὸ οὐμανισμό καὶ τήν ἀθεΐα της. Ὅλα αὐτὰ εἶναι συνέπειες τῶν θεολογικῶν παρεκκλίσεων τῆς Ρώμης ἀπὸ τήν Ὁρθοδοξία. Ἡ μία μετὰ τήν ἄλλη οἱ παπικὲς καὶ οἱ προτεσταντικὲς αἱρέσεις ἀπεμάκρυναν ἀπὸ τὸν Δυτικὸ κόσμον τὸν ταπεινὸ Χριστὸ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ στήν θέσι του ἐγκατέστησαν τὸν ὑπερήφανο ἄνθρωπον. Ὁ ἅγιος ἐπίσκοπος Νικόλαος Ἀχρίδος καὶ Ζίτσης ἔγραφε ἀπὸ τὸ Νταχάου: «Τί εἶναι λοιπὸν ἡ Εὐρώπη; Ὁ Πάπας καὶ ὁ Λούθηρος ... Τοῦτο εἶναι ἡ Εὐρώπη εἰς τὸν πυρῆνα της, ὄντολογικῶς καὶ ἱστορικῶς». Ὁ δὲ ἁγιασμένος Γέροντας Ἰουστίνος Πόποβιτς συμπληρώνει: «Ἡ Β΄ Σύνοδος τοῦ Βατικανοῦ ἀποτελεῖ ἀναγέννησιν ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν οὐμανισμῶν... διότι ἡ Σύνοδος ἐνέμεινεν ἐπιμόνως εἰς τὸ δόγμα περὶ τοῦ ἀλαθήτου τοῦ πάπα» καὶ συμπεραίνει: «Ἀναμφιβόλως αἱ ἀρχαὶ καὶ αἱ δυνάμεις τῆς (δυτικο)εὐρωπαϊκῆς κουλτούρας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι Χριστομάχοι». Διὰ τοῦτο ἔχει σημασία νὰ προβάλλεται τὸ ταπεινὸ ἦθος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ ὑποστηρίζονται οἱ πραγματικὰ χριστιανικὲς ρίζες τῆς Ἐνωμένης Εὐρώπης, αὐτὲς πού ἡ Εὐρώπη εἶχε κατὰ τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς αἰῶνες, τήν ἐποχὴ τῶν κατακομβῶν καὶ τῶν ἑπτὰ ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Σκόπιμον εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία νὰ μὴ χρεώνεται ἁμαρτίες ἀλλότριες καὶ ἐπιπλέον νὰ μὴ δίδεται ἡ ἐντύπωσις στοὺς ἐξ ἀντιδράσεως πρὸς τίς ἐκτροπὲς τοῦ Δυτικοῦ Χριστιανισμοῦ ἀποχριστιανισθέντες Εὐρωπαῖοι ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία ταυτίζεται μέ αὐτόν, ἀποτυγχάνοντας νὰ μαρτυρεῖται ὡς ἡ μόνη αὐθεντικὴ Πίστις στὸν Χριστὸ καὶ ὡς ἡ ἐλπίδα τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης.

Εἶναι προφανεστάτη ἡ ἀδυναμία τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν νὰ ἀποδευθεθοῦν ἀπὸ τίς ἀποφάσεις τῶν μεταγενεστέρων (κατ' αὐτοὺς οἰκουμενικῶν) Συνόδων των, οἱ ὁποῖες ἐθέσπισαν τὸ Φιλιόμβε, τὸ Πρωτεῖον, τὸ Ἀλάθητον, τήν κοσμικὴ ἐξουσία τοῦ Ρωμαίου Ποντίφηκος, τήν κτιστὴ Χάρι, τήν ἄσπιλο σύλληψι τῆς Θεοτόκου, τήν Οὐνία. Παρὰ ταῦτα οἱ Ὁρθόδοξοι συνεχίζομε τίς ἐθιμοτυπικὲς λεγόμενες ἐπισκέψεις ἀποδίδοντας τιμὲς Ὁρθόδοξου ἐπισκόπου στὸν Πάπα καὶ ἀθετώντας σειρά Ἱερῶν Κανόνων πού ἀπαγορεύουν τίς συμπροσευχές, ἐνῶ ὁ θεολογικὸς διάλογος ἐπανειλημένως ναυαγεῖ καὶ ἀνασυρόμενος ἀπὸ τὸν βυθὸν πάλι καταποντίζεται.

Ὅλες οἱ ἐνδείξεις ὀδηγοῦν στο συμπέρασμα ὅτι τὸ Βατικανὸν δέν προσανατολίζεται στὴν ἀποβολὴ τῶν αἰρετικῶν διδασκαλιῶν ἀλλὰ σὲ ἐπανερμηνεῖα τους, δηλαδὴ σὲ συγκάλυψί τους.

Ἡ ρωμαιοκαθολικὴ ἐκκλησιολογία ἀλλάζει ἀπὸ τήν μία ἐγκύκλιο στήν ἄλλη, ἀπὸ τήν ἀνοικτὴ λεγομένη ἐκκλησιολογία τῆς Ἐγκυκλίου «Ut Unum Sint» στήν ἐκκλησιολογικὴ ἀποκλειστικότητα τῆς Ἐγκυκλίου «Dominus Jesus». Σημειωτέον ὅτι καὶ οἱ δύο αὐτὲς

ρωμαιοκαθολικές απόψεις είναι αντίθετες προς την Ὁρθόδοξο Ἐκκλησιολογία. Ἡ αὐτοσυνειδησία τῆς ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς τῆς μόνης Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, δέν ἀναγνωρίζει τίς ἑτερόδοξες ἐκκλησίες καί Ὁμολογίες ὡς «ἀδελφές ἐκκλησίες». **Ἀδελφές Ἐκκλησίες** εἶναι μόνο οἱ ὁμόδοξες Ὁρθόδοξες Τοπικές Ἐκκλησίες. Καμμία καθ' ὁμωνυμίαν ἀναφορά σέ ἀδελφές ἐκκλησίες πέραν τῶν Ὁρθοδόξων εἶναι θεολογικῶς ἐπιτρεπτή.

Τό **Φιλιόκβε** προβάλλεται ἀπό τήν ρωμαιοκαθολική πλευρά σάν μία ἄλλη νόμιμη ἔκφρασις τῆς διδασκαλίας περὶ ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἰσότιμη θεολογικῶς πρὸς τήν Ὁρθόδοξο διδασκαλία περὶ τῆς «ἐκ μόνου τοῦ Πατρός» ἐκπορεύσεως. Ἄποψι, τήν ὁποία δυστυχῶς ὑποστηρίζουν καί ὠρισμένοι ἡμέτεροι θεολόγοι.

Τό παπικό ἄλλωστε **Πρωτεῖον** ὁ Ποντίφηκας τό κρατεῖ ὡς ἀπαρασάλευτο προνόμιο, ὅπως φαίνεται ἀπό τήν πρόσφατη ἀπάλειψι τοῦ τίτλου τοῦ Πατριάρχου τῆς Δύσεως ἀπό τόν νῦν Πάπα Βενέδικτο τόν ΙΣΤ', ἀπό τήν ἀναφορά στήν παγκόσμια διακονία τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου καί τῶν διαδόχων του κατὰ τήν ὁμιλία του στόν Πατριαρχικό Ναό, καθώς καί ἀπό πρόσφατο ἐπίσης λόγο του πού διαλαμβάνει τά ἀκόλουθα: «μέσα στήν κοινωνία μέ τούς Διαδόχους τῶν Ἀποστόλων, τῶν ὁποίων τήν ὄρατή ἐνότητα τήν ἐγγυᾶται ὁ Διάδοχος τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ἡ Οὐκρανική Καθολική Κοινότητα [σ.σ. οὐνιτική] κατόρθωσε νά διατηρήσει ζωντανή τήν Ἱερή Παράδοση στήν ἀκεραιότητά της» (Ἐφημ. Καθολική, ἀριθμ. φύλ. 3046/18-4-2006).

Ἡ **Οὐνία** πολλαπλῶς καί ποικιλοτρόπως ἐνισχύεται καί ἐπιβεβαιώνεται, παρὰ τίς κατὰ καιροῦς περὶ τοῦ ἀντιθέτου ἐξαγγελίες τοῦ Πάπα. Ἡ ἀνελικρινῆς αὐτή στάσις μαρτυρεῖται πλὴν τῶν ἄλλων περιπτώσεων καί ἀπό τήν προκλητική παρέμβασι τοῦ προηγουμένου Πάπα Ἰωάννου-Παύλου Β', ἡ ὁποία ὠδήγησε σέ ναυάγιο τόν Ὁρθοδοξο-ρωμαιοκαθολικό διάλογο στήν Βαλτιμόρη, καθώς καί ἀπό τήν ἐπιστολή τοῦ νῦν Πάπα πρὸς τόν Καρδινάλιο Λιουμπομίρ Χούζαο, τόν οὐνίτη Ἀρχιεπίσκοπο τῆς Οὐκρανίας. Στήν ἐν λόγω ἐπιστολή (22/2/2006) σημειώνεται μέ ἔμφασι: «Ἐπιβάλλεται νά ἐξασφαλίσουμε τήν παρουσία καί τῶν δύο μεγάλων φορέων τῆς μοναδικῆς Παραδόσεως (τοῦ λατινικοῦ καί τοῦ ἀνατολικοῦ) ... Διπλῆ εἶναι ἡ ἀποστολή, πού ἔχει ἀνατεθεῖ στήν Ἑλληνοκαθολική Ἐκκλησία, πού βρίσκεται σέ πλήρη κοινωνία μέ τόν Διάδοχο τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου: ἀπό τή μιά πλευρά νά διατηρήσει ὄρατή μέσα στήν Καθολική Ἐκκλησία τήν ἀνατολική Παράδοση· ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, νά εὐνοήσῃ τή σύγκλιση τῶν δύο παραδόσεων, μαρτυρῶντας ὅτι αὐτές ὄχι μόνο συνδυάζονται μεταξύ τους, ἀλλά καί ἀποτελοῦν μιά βαθειά ἐνότητα μέσα στήν ποικιλία τους» (ἐνθ' ἄνωτ.).

Ἐπὶ τήν ἔννοια αὐτή οἱ φιλόφρονες ἐκδηλώσεις, ὅπως αὐτές τῶν ἐπισκέψεων τοῦ Πάπα στό Φανάρι καί τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν στό Βατικανό, χωρίς τήν προϋπόθεσι τῆς ἐνότητος στήν Πίστι, ἐπιτυγχάνουν ἀφ' ἑνός μὲν νά δημιουργήσουν ψευδεῖς ἐντυπώσεις ἐνότητος καί νά ἀπομακρύνουν τόν ἑτερόδοξο κόσμο ἀπό τοῦ νά προσβλέπῃ στήν Ὁρθο-

δοξία ὡς πρὸς τὴν ἀληθινὴ Ἐκκλησίαν, καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ ἀμβλύνουν τὸ δογματικὸ αἰσθητήριον πολλῶν Ὁρθοδόξων· ἐπὶ πλέον δὲ νὰ ἐξωθήσουν μερικοὺς ἀπὸ τοὺς πιστοὺς καὶ εὐλαβεῖς Ὁρθοδόξους, πού ἀνησυχοῦν γιὰ ὅσα ἀκαίρως καὶ παρὰ τοὺς Ἱερούς Κανόνες γίνονται, σὲ ἀποκοπή τους ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν δημιουργία νέων σχισμάτων.

Γι' αὐτὸ ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν μας, μέ πόνον δὲ γιὰ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀποβλέποντας στὴν διατήρησιν ἀκαινοτομήτου τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, διακηρύσσουμε πρὸς κάθε κατεύθυνσιν ὅσα στίς 9/22 Ἀπριλίου 1980 διακήρυξε ἡ Ἑκτακτος Διπλῆ Ἱερά Σύναξις τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὁρους:

«Πιστεύομεν ὅτι ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας εἶναι ἡ Μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἔχουσα τὸ πλήρωμα τῆς Χάριτος καὶ τῆς Ἀληθείας καὶ δι' αὐτὸ ἀδιάκοπον τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν.

Ἀντιθέτως αἱ “ἐκκλησίαι” καὶ “ὁμολογίαι” τῆς Δύσεως ἔχουσαι εἰς πολλὰ σημεῖα διαστρέψει τὴν πίστιν τοῦ Εὐαγγελίου, τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων, στεροῦνται τῆς ἁγιαστικῆς Χάριτος, τῶν ἀληθῶν Μυστηρίων καὶ τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς ...

Ἐπεὶ μετὰ τῶν ἑτεροδόξων διάλογος, ἐφ' ὅσον ἀποβλέπει νὰ πληροφρήσῃ αὐτοὺς περὶ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, ὥστε ὅταν οὗτοι καταστοῦν δεκτικοὶ τοῦ θείου φωτισμοῦ καὶ διανοιχθοῦν οἱ ὀφθαλμοὶ των νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν, δὲν εἶναι καταδικαστέος.

Ἐπεὶ θεολογικὸς διάλογος οὐδόλως δέον νὰ συνοδεύεται ἀπὸ συμπροσευχὰς, συμμετοχὰς εἰς τὰς λειτουργικὰς καὶ λατρευτικὰς συνάξεις ἐκατέρων καὶ λοιπὰς ἐνεργείας, αἱ ὁποῖαι ἐνδέχεται νὰ δώσουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἡ ἡμετέρα Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δέχεται τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς ὡς πλήρη Ἐκκλησίαν καὶ τὸν Πάπαν ὡς κανονικὸν Ἐπίσκοπον Ρώμης. Τοιαῦται ἐνέργειαι παραπλανοῦν καὶ τὸ Ὁρθόδοξον πλήρωμα καὶ τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς, δίδοντες εἰς αὐτοὺς τὴν ἐσφαλμένην ἐντύπωσιν περὶ τοῦ τί φρονεῖ περὶ αὐτῶν ἡ Ὁρθοδοξία ...

Ἐπεὶ τὸ Ἅγιον Ὅρος χάριτι Θεοῦ μένει πιστόν, ὡς καὶ ὁ Ὁρθόδοξος τοῦ Κυρίου λαός, εἰς τὴν Πίστιν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἐξ ἀγάπης καὶ πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους, οἱ ὁποῖοι οὐσιαστικῶς βοηθοῦνται ὅταν οἱ Ὁρθόδοξοι διὰ συνεποῦς Ὁρθόδοξου στάσεως τοὺς ὑποδεικνύουν τὸ μέγεθος τῆς πνευματικῆς ἀσθενείας των καὶ τὸν τρόπον τῆς θεραπείας αὐτῶν.

Ἐπεὶ ἀποτυχοῦσαι ἀπόπειραι τοῦ παρελθόντος δι' ἔνωσιν διδάσκουν ὅτι διὰ μίαν μόνιμον καὶ κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἔνωσιν ἐν τῇ Ἀληθείᾳ τῆς Ἐκκλησίας προϋποτίθεται διάφορος προετοιμασία καὶ ὁδὸς ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ἠκολουθήθησαν εἰς τὸ παρελθόν καὶ φαίνεται νὰ ἀκολουθῶνται σήμερον».

Ἄπαντες οἱ ἐν τῇ κοινῇ Συνάξει Ἀντιπρόσωποι καὶ Προϊστάμενοι
τῶν εἰκοσιν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἄθω.